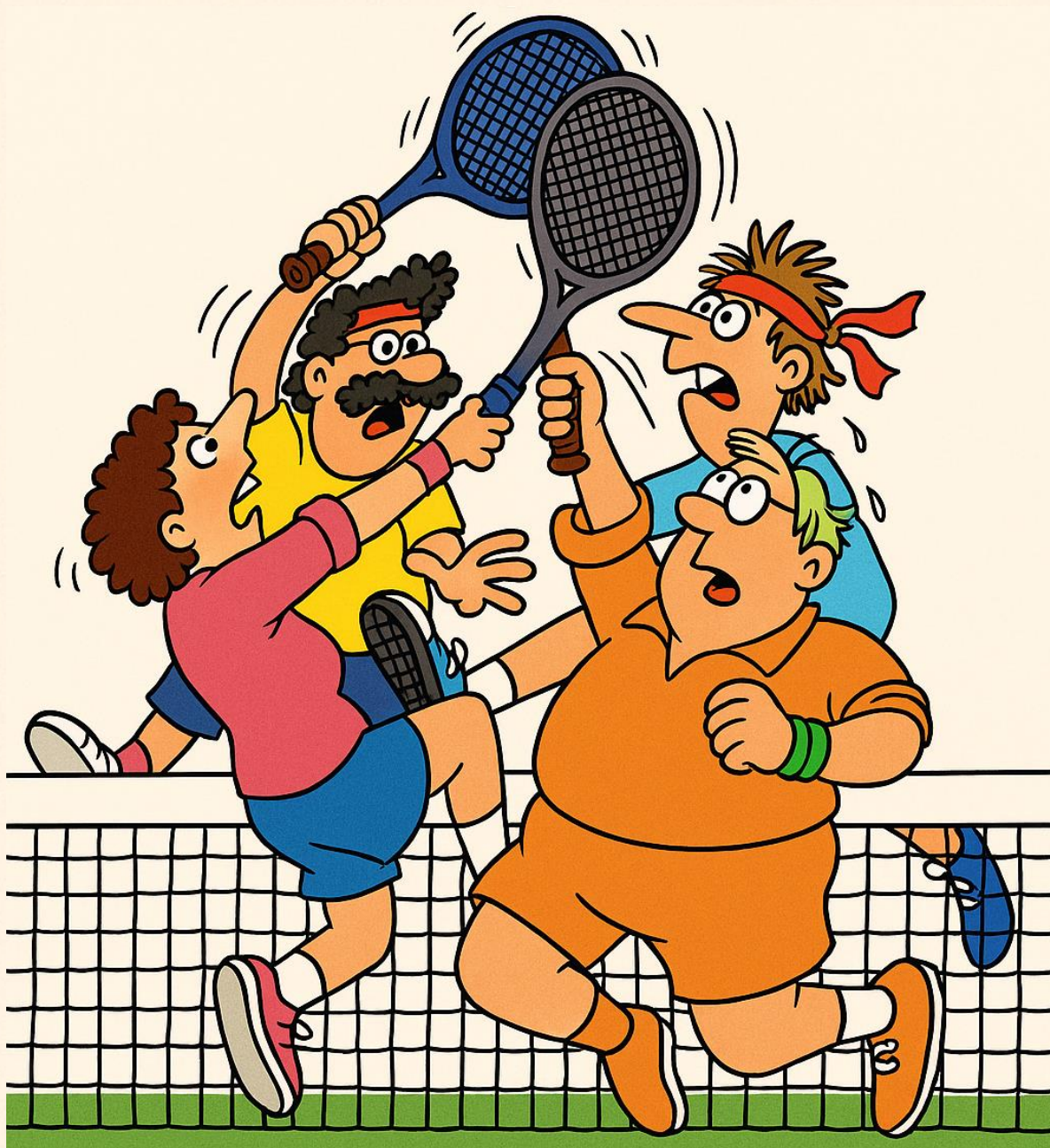

1975–2025

'T KNIP ● GHJE

JUBILEUMKRANTJE TC 'T OGHE

Clubkampioenen 1986

Wat we nog missen.

In de gemeente Callantsoog: Raadhuis,
Dorpshuis,
Riolering.

In Groote Keeten: Recreatie-mogelijkheden.

Voor de gasten: Ontspanningsruimte,
Sportveld.

Voor dorpelingen (Callantsogers, Groote
Keetamers) en gasten:

Publieke telefooncel,
Speeltuin,
Tennisbaan,
Reddingsbrigade,
Permanente bezetting E.H.B.O.-tent,
Boulevard,
Verhard voetpad naar het Luttikduin,
Wandelkaart,
Ideeënbus.

Uit de Badbode 1961

1975–2025

Voorwoord

Beste leden, oud-leden en andere belangstellenden,

Voor u ligt het jubileumkrantje ter ere van het 50-jarig bestaan van de club. Als jubileumcommissie kwamen we in het najaar van 2024 voor het eerst bij elkaar om te overleggen hoe we dit jubileum met elkaar wilden vieren. Het leuke van deze commissie is, is dat het bestaat uit leden met zowel een lange staat van dienst als jonge leden en van alles er tussenin. We besloten om meerdere dingen te organiseren. Uiteraard een mooi feest, waar zowel leden als oud-leden bij elkaar kunnen komen. Maar ook andere activiteiten en acties. Niet alles lukte. Maar een hoop leuke dingen wel!

Allereerst zijn we blij met de hulp van Arie Martijn Schenk. Hij heeft ervoor gezorgd dat dit krantje er kwam, met leuke interviews van een hoop oudgedienden. Dit ook om de oude tijd weer tot leven te roepen. We hopen dan ook dat u met veel plezier dit krantje leest.

Verder hebben we een speciaal jubileumtasje gemaakt voor alle leden, iedereen die op 5 juli het feestje met ons mee wil vieren en alle spelers van het \$25-toernooi en Oghe Toe Toernooi. Met dank aan Nico ter Haak, die ons geholpen heeft met het ontwerp en met het drukken, en natuurlijk de sponsors: Tennisschool Joeri van Gellekom, Advantage Tennisspecialzaak, VR Bouw, Jac Vink B.V., Paviljoen8 en Vakantiepark de Nollen. Dankzij jullie lopen we nu allemaal met zo'n kek tasje rond!

Ter ere van het 50-jarig jubileum hebben we de 'knuffelmuur' nu ook tot knuffelmuur gedoopt! En we hopen nog een aantal leuke activiteiten voor de leden te organiseren later dit jaar.

Voor nu wensen we jullie veel leesplezier en veel plezier met het feestje op 5 juli 2025.

Veel liefs van,
Ali, Carola, Amber, Kevin en Annemarie

Geschiedenis TC 't Oghe 1975 - 2025

Op sportgebied kan men deelnemen aan voetbal, handbal, volleybal, gymnastiek, wandelsport, tafeltennis, biljarten, ruitersport, terwijl een tennisclub in oprichting is. Mevrouw Leguit, Dorpsplein 9 zal u gaarne inlichten over een lidmaatschap van de op te richten tennisvereniging.

Uit de badbode 1974

In 1975 richtten enkele enthousiaste tennissers uit Callantsoog hun eigen tennisvereniging op. Een jaar later openden de eerste twee hardcourtbanen, met een houten zomerhuisje als kantine. Daarmee begon het verhaal van Tennisclub 't Oghe – de club die in 2025 haar vijftigjarig jubileum viert.

Tennis in de jaren zeventig: een nationale opleving

De oprichting van TC 't Oghe vond plaats in een tijd waarin tennis in heel Nederland razend populair werd. Tennis groeide uit van elitesport tot volkssport. Dankzij de televisieopkomst en internationale sterren als Björn Borg en Tom Okker raakten steeds meer mensen enthousiast. Het ledenaantal van de KNLTB verdrievoudigde in tien jaar tijd tussen 1970 en 1980 en in dorpen en steden schoten nieuwe clubs als paddenstoelen uit de grond. Ook in Callantsoog ontstond het initiatief voor een eigen tennisvereniging.

Dat idee kreeg vorm op 24 juli 1974, tijdens een vergadering van de sportraad Callantsoog. Lidy Leguit en Jentien van der Ploeg brachten het voorstel in, en op 30 mei 1975 volgde de oprichtingsvergadering in hotel De Wijde Blick. 36 aspirant-leden meldden zich. J. de Groot nam het voorzitterschap op zich, met Lidy Leguit als secretaris en Ineke Weers als penningmeester. Enthousiast werd gewerkt aan de statuten, promotie en technische commissie – zonder dat er al een tennisbaan bestond. Tennissen kon wel in de hal bij de Garnekuul.

Aanleg banen in 1976

Gaatjes boren 1992

Nieuwe clubhuis in aanbouw 1981

Opening clubhuis 't Oghe Toe 1981

Geschiedenis TC 't Oghe 1975 - 2025

Groei en ontwikkeling in Callantsoog

Aanmeldingen stroomden binnen. Dankzij de zogenoemde 'tientjesleden' – voorlopige leden die al betaalden – groeide het ledenaantal van 72 naar 145. Tijdens de eerste ledenvergadering koos de club voor de naam 't Oghe, boven andere suggesties als TC Callantsoog, TC Callas of Callant '75.

In april 1976 kwam de toestemming van de gemeente: twee porplasticbanen verschenen dat jaar, geopend in september door loco-burgemeester Koelemey begeleid door de fanfare. Twee jaar later lagen er vier banen en een oefenkooi en kon de toenmalige ledenstop worden opgeheven. In 1984 volgde een nieuwe toplaag op banen 3 en 4. In 1992 privatiseerde de vereniging en ging 't Oghe over naar kunstgrasbanen met verlichting. Reinder Stramrood boorde honderden gaten voor de afwatering en verdeelde 72.000 kilo zand – de banen lagen er strak bij.

Van zomerhuisje tot stenen clubhuis

Het eerste clubgebouw kwam uit Sint Maartensvlotbrug: een afgedankt houten zomerhuisje, gekocht voor f 600,-, plank voor plank afgebroken, genummerd en opgeslagen bij camping Tempelhof. Vrijwilligers bouwden het op aan de rand van het park. In het huisje verscheen een bar – geschonken door de familie Leguit – en een telefoon.

Begin jaren '80 ontstond de wens voor een stenen clubhuis. Het ontwerp kwam van Kier Elbers en Paul Bergen. In 1981 begon de bouw en op 22 augustus dat jaar opende burgemeester Van Gosliga het nieuwe onderkomen. De naam: 't Oghje Toe – bedacht door Gert-Jan en Hetty Oudenes – een knipoog én een oproep tot verdraagzaamheid. Daarnaast groeide het ledenaantal zelfs tot 385 leden begin jaren 80.

Geschiedenis TC 't Oghe 1975 - 2025

Activiteiten, creativiteit en clubleven

Het tennispark groeide uit tot een bruisende ontmoetingsplek. Activiteiten als Lady's Day, Snerttoernooi, Luilaktennis en Rammendag kleurden de kalender samen met de clubkampioenschappen. Het \$25-toernooi en 't Oghappeltje groeiden uit tot een begrip. Thema's als western, kerst, circus of tropenstijl brachten de fantasie tot leven tijdens beide toernooien. Op vrijdag 1 februari 2002 werd het Maxima Mixed Dubbeltoernooi georganiseerd, de avond voor het koninklijk huwelijk. (Zie foto boven)

Na de gemeentelijke herindeling in 1990 kwamen de Zijper Kampioenschappen erbij. De afgelopen 25 jaar groeide het Oghe Toe Dubbeltoernooi in september uit tot een populair toernooi in september. Al vanaf eind jaren 70 namen honderden teams deel aan de verschillende KNLTB competities.

Trainers als Jan-Ed van der Ploeg, Julie van Leeuwen en Mariëtte Nierop legden de basis voor nieuwe generaties. Basketbal international Esther Wender was een opvallende verschijning tussen de trainers de afgelopen 50 jaar. Joerie van Gellekom blies de jeugd de laatste 15 jaar nieuw leven in.

Door de jaren heen heeft de club veel jeugdleden afgevaardigd naar de kampioenschappen en niet zonder succes. Velen speelden de finaledagen en zelfs op de districtskampioenschappen. Onder andere Marlon Stam, Bart Timmer, Sonja Oudendijk, Jan Willem Vos en Regilio Gerritsen zijn kringkampioen geweest. Marlon Stam won de district NHN masters titel cat. 7.

*Bart Timmer en
Dennis Langeveld*

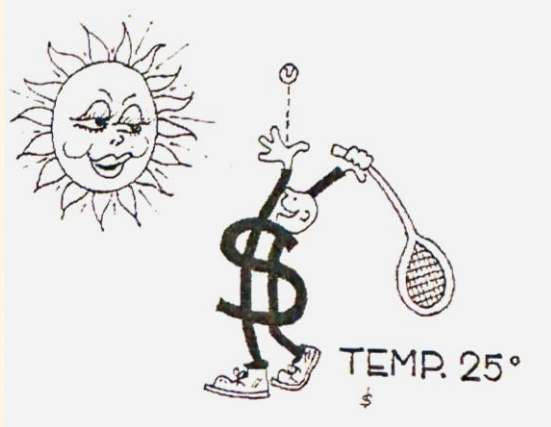
Ali v.d. Meer, Esther Wender en Harm Pansier

*Derek Schenk, Julie van
Leeuwen en Tom Haver*

Geschiedenis TC 't Oghe 1975 - 2025

Illustraties Joep Smits

Voorkant clubblad 't Knip Oghje

Van clubblad tot digitale nieuwsflits

In 1978 verscheen de eerste editie van *t Knip Oghje*: een mengsel van mededelingen, grappige verhalen en meningen – getikt en gestencild in de kantine. De opzet was eenvoudig, de inhoud levendig. Stencilvellen rolden met de hand uit een oud apparaat dat ooit van de afvalstapel werd gered. De bezorging ging huis aan huis, de redactie bestond uit leden met uithoudingsvermogen en gevoel voor taal.

Naarmate het ledenaantal groeide, groeide ook het blad. De productie nam dagen in beslag en uren vrijwilligerswerk ging erin zitten. Illustraties kwamen van Joep Smits, die met een tekening van het 'clubtenuue' de Schager Courant haalde. Dankzij advertenties werd het blad op den duur kostendekkend en nam de kopieerkwaliteit toe.

De rubrieken boden herkenning en vermaak: *Van de voorzitter*, *Wij feliciteren*, *Ik sla de bal naar...* en het dagboek van Klorus – vol eerste tenniserervaringen en droog commentaar. De rubriek *Van de jongens* bracht ronduit geroddel en gekonkel met een knipoog, tot de mysterieuze dood van Henk van der Jonges, de rubriekschrijver, op 7 oktober 1984. De opluchting was groot.

Na de jaren negentig veranderde de communicatie. Met de opkomst van internet en e-mail verdween het clubblad langzaam naar de achtergrond. Nieuwsbrieven kwamen ervoor in de plaats. Informatie over toernooien, bardiensten of parkonderhoud reist tegenwoordig via de WhatsApp-groep of verschijnt op de website – www.oghe.nl, niet meer weg te denken voor leden en geïnteresseerden. De tijden zijn veranderd, maar de behoefte aan contact en clubgevoel bleef.

Geschiedenis TC 't Oghe 1975 - 2025

Bouw van de blokhut

Tijdens de ALV van 2003 kreeg het plan voor een blokhut groen licht. Derek Schenk verzorgde het tekenwerk. Na goedkeuring begon de aanleg van de fundering en het ophogen van het terras. Ondanks tegenslag – de bestelde tegels bleven uit – ging het werk door. Nieuwe tegels werden gezocht, en nog diezelfde middag legden vrijwilligers 400 tegels op hun plek: samen goed voor 12.000 kilo.

Eind mei 2004 arriveerden de bouwmaterialen op het park. Onder deskundige begeleiding en met veel helpende handen kreeg de blokhut vorm. Op één middag stond het geraamte, lag het dak half dicht en werd om half zes het eerste biertje opengetrokken. In juni volgde de afwerking: buitenbekleding, dakranden, luifel. Zelfs een EK-wedstrijd hield de ploeg niet tegen. Zo ontstond de blokhut – gebouwd met inzet, improvisatie en plezier.

Bestuur tijdens 25-jarig jubileum in 2000

Commissie Oghe Toe tijdens coronajaar 2020

De organisatie

Door de jaren heen namen tientallen vrijwilligers zitting in het bestuur. De eerste voorzitter was J. De Groot. Daarna volgden onder anderen Wim van Smorenburg, Ger de Haan, Ali van der Meer, Cees Meyburg, interim-voorzitter Nel Timmer, Hans Haver, Jan Zwart, Marijke Koorn, Boudewijn Strikwerda en Erik van Vliet. Hun inzet hield de club overeind, ook in tijden van verandering. De huidige voorzitter is Peter Ros.

Een plek met betekenis

In vijftig jaar groeide TC 't Oghe uit tot een sportieve en sociale spil in Callantsoog. Een plek waar sport, vriendschap en vrijwilligerswerk samenkomen. Dankzij de inzet van velen blijft de club een stabiele factor in het dorp. In dit jubileumjaar is er ruimte voor terugblikken, te vinden in interviews in dit jubileumkrantje. Samen bouwen we verder aan het verhaal van 't Oghe.

De autopuzzeltocht - jaarlijks hoogtepunt

Hoeveel kabouters staan er op het hoekje?

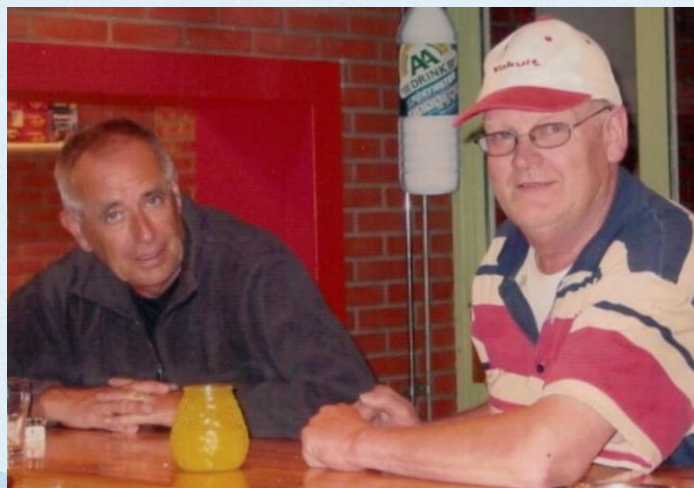
Wie ooit meedeed aan de puzzeltocht van 't Oghe, vergeet het niet snel. Jarenlang organiseerden André van der Jagt en Jan Zwart deze autopuzzelrit om de vrijwilligers te bedanken voor hun inzet. In de winter of het vroege voorjaar vertrok een colonne auto's vanuit Callantsoog, op weg naar de verste uithoeken van Noord-Holland.

Via Wieringen en Aartswoud, naar Medemblik of Krabbendam – je zag in één dag meer dorpen en gehuchten dan in een gemiddeld jaar. Op een willekeurige hoek in een gehucht stonden opeens tientallen tuinkabouters in een voortuin. “Hoeveel zijn het er?” was de vraag. En iedereen dacht hetzelfde: *hebben Jan en André die zelf allemaal geteld?*

Halverwege wachtte altijd een verrassende lunchplek: een simpel broodje met een kop soep in een lokaal café waar niemand ooit eerder was geweest. En als alle leuke wegen in Noord-Holland verkend waren, weken we uit naar Friesland. Naar het Elfstedenmuseum in Hindeloopen, of het Windmuseum in Sexbierum. Geen bestemming was te gek.

's Avonds verzamelden we ons in de kantine. Terwijl de muziek harder ging en de bierpomp opengetrokken werd, trok Jan zich terug in zijn rol als schoolmeester. Met uiterste precisie bekeek hij alle antwoorden. Tientallen vragen en tientallen antwoordvellen zijn door zijn handen gegaan. En dan het hoogtepunt: de puntentelling. Antwoorden werden besproken met het gezag van een juryvoorzitter. “De organisatie heeft altijd gelijk,” zei Jan. Discussie uitgesloten. De bierviltjes vlogen vervolgens vrolijk in het rond.

Het waren lange dagen vol lol en fanatisme. Je reed elkaar constant tegen het lijf tijdens het zoeken van het juiste huisnummer of het juiste beeldje in een voortuin. En als je nu nog ergens door Noord-Holland rijdt, zie je ineens dat ene bruggetje of dat ene gekke raam... en denk je: *hier zijn we geweest met de puzzelrit*. Een collectieve herinnering, een clubtraditie om te koesteren.

Jan Zwart en Bertus Langeveld

Ruim drie decennia in het hart van de club

Reinder Stramrood over 33 jaar inzet voor TC 't Oghe

Hij hoeft niet lang na te denken. “We beginnen in IJmuiden.” Daar sloeg Reinder Stramrood zijn eerste balletje bij LTC Heerenduinen, waar Janine al lid was. Ze woonden destijds in Velsen-Zuid en na hun verhuizing naar Callantsoog in de jaren tachtig volgde al snel een nieuw hoofdstuk: TC 't Oghe.

In 1986 meldde Rein en Janine zich als introductielid aan. Dochter Corine startte met balvaardigheidslessen, Janine wilde weer sporten en samen kozen ze voor tennis. “Op het park kwamen we ouders tegen die we kenden van school, zoals Henk en Elly. Het werd steeds gezelliger.” En Reinder keek rond. Met zijn ‘timmermansoog’ sprongen de klusjes direct in het oog.

Toen bij een inbraak het schuifpui van het clubhuis sneuvelde, reed Reinder naar huis, haalde zijn gereedschap en repareerde de schade. Dat bleef niet onopgemerkt. De onderhoudscommissie kon versterking gebruiken. Na een jaar volgde het bestuur. “Vanaf 1989 zat ik er in, onder voorzitterschap van Cees Meyburg en met Jan Zwart als secretaris.”

De jaren negentig brachten een flinke uitdaging: privatisering van het park. Tot dan huurden ze de banen van de gemeente, maar het onderhoud schoot tekort. De coating lag er verkeerd op, herstel zou klauwen met geld kosten. De club kreeg de kans het park over te nemen voor de boekwaarde, maar dit werd later een symbolisch bedrag. De KNLTB hielp bij de waardering, de deal kwam rond en de renovatie kon starten.

Nieuwe kunstgrasbanen, hekwerk, en eindelijk: verlichting. Een lening van de Rabobank loste ook nog eens de hypotheek van het clubhuis af, tegen een veel lagere rente. “Dat gaf ons als vereniging lucht. Voorzitter Cees heeft het traject krachtig door de ALV gelooft. Mooi werk.”

Het park veranderde en daarmee ook de club. Er kon nu tot 23:00 uur worden gespeeld, het hele jaar door. De kantineomzet schoot omhoog. Vrijwilligers draaiden volop mee. Reinder stuurde zelf de acceptgiro's de deur uit, via Plan Perfect en een matrixprinter. De stickers voor het clubblad rolden er in rap tempo uit. “Ik zag al vroeg wat je met een database kon doen.”

Rond het jaar 2000 schoof hij door van onderhoud naar penningmeester. Intussen draaide Janine volop mee in commissies en ook in het bestuur.

“Bij de open toernooien was ze elke dag in het clubhuis, ik was soms haar rechterhand. Ik hing banners op, boorde gaten, zorgde dat buitenboxen op hun plek kwamen. Hand- en spandiensten? Altijd.”

Ruim drie decennia in het hart van de club

Reinder Stramrood over 33 jaar inzet voor TC t Oghe

Soms liep het bijna uit de hand. Zoals die keer met de rodeostier. De stekker bleek 380 volt – niet bepaald kantine klaar. “Geen probleem: mijn vaste elektricien Peter Schouten kwam langs en op vrijdagavond maakten we een krachtstroomaansluiting. “Die stier kon los. De deelnemers vlogen door de lucht en Peter en ik keken lachend toe.”

Niet elk klusje eindigde vlekkeloos. Eén keer liep Reinder een barbecue van het Oghappeltje mis. Bouwvakborrel, zon op het strand, biertjes bij André van de Ploeg – het liep uit. “Ik belde met dubbele tong naar de kantine: dit gaat ’m niet worden. Janine stond te koken van woede, de commissie lag in een deuk. Uiteindelijk kwam het goed, maar het bleef ons bij.”

De vakanties planden ze stevast na of voor het Oghappeltje. Zelfs toen dochter Corine in Leeuwarden ging studeren, liep de voorbereiding op het toernooi gewoon door. Janine regelde op afstand de boel, totdat ze het zat was. Ze pakte de spullen en reed naar Callantsoog. “Kon ik rustig verder klussen in Leeuwarden.”

Zo vloeiden tientallen jaren vrijwilligerswerk in elkaar over. “Soms te veel, maar je doet het omdat het leuk is. Niet voor een ander, maar omdat je zelf plezier haalt uit het meedenken en bouwen aan de club.” Tot 2021 bleef Reinder actief in het bestuur. Een KNLTB-oorkonde viel hem ten deel.

Bijna 33 jaar inzet, met als grootste trots: het fundament van de club. “De tennisclub heeft tegenwoordig een andere rol, leden veranderden, maar wat we toen hebben opgezet, draagt nog steeds.” Van bijna geen jeugdleden naar een bloeiende jeugdafdeling. Van trainers die niet pasten, tot rust en structuur onder Joerie van Gellekom. “Dat was een goede zet van het bestuur.”

Zijn visie? “Je trekt leden aan door activiteiten. De kantine is je motor. Alleen met contributie red je het niet.” En hoogtepunten? Die zijn er genoeg. Maar één springt eruit. “Tijdens een speurtocht van het Oghappeltje speelde ik de circusdirecteur. Pak aan, hoge hoed op, het hele plaatje. Dat was echt een topjaar.”

Ontspanning door inspanning bij 't Oghe

John van Woessik

Callantsoog De één noemt het een hobby en de ander kan het niet loslaten. Een feit is dat tennisclub 't Oghe uit Callantsoog ook niet zonder hen kan Rein en Janine Stramrood. Beiden zestig jaar en ze hebben één ding gemeen: ook zij kunnen niet zonder 't Oghe.

Nagenoeg alle functies werden bekleed binnen de vereniging. „Dat ik lid werd ben ik gelijk gevraagd door de jeugdcommissie”, vertelt Janine. „Een jaar later ben ik betrokken geraakt bij de organisatie van het jeugdtoernooi 't Oghappeltje. Dat heb ik zeventien jaar gedaan. Het was heel gezellig en met de hele commissie plus aanhang hebben we veel lol gehad. Nu ben ik betrokken bij 't Oghe Dubbeltoernooi wat deze week gespeeld wordt. Ook daar is sfeer, entourage en gezelligheid belangrijk.”

Tekort

In 1985 werd Rein lid van de vereniging. „De club had een tekort aan leden”, weet hij zich nog te herinneren. „Ik werd introductielid en

Clubiconen

Geen sportvereniging kan zonder ze, de vrijwilligers die ieder vrij uurtje in de club steken. Waardering krijgen zij er zelden voor. Deze rubriek brengt hier verandering in.

eigenlijk al vrij snel gevraagd of ik wat wilde doen voor de vereniging. De onderhoudscommissie kon nog wel mensen gebruiken en zo rol je erin.” Inmiddels zijn ze bijna dertig jaar verder en is er veel veranderd bij 't Oghe. De kunstgrasbanen en het complex liggen er uitstekend bij en dat is iets wat Rein tot een trotse man maakt.

„Dat hebben we met zijn allen bereikt. Afgelopen winter hebben we de kantine gerenoveerd. Dat is gedaan door vrijwilligers en als je dan het resultaat ziet dan is dat super.” Fysiek ongemak heeft ervoor gezorgd dat zowel Rein als Janine zelf niet meer met een racket in hun

handen op de baan staan. „Ik heb een versleten knie en tennis nu al vier jaar niet meer”, zegt Janine. „Toch kan ik 't Oghe niet loslaten en ben ik nog vaak op het complex te vinden. Ik regel nog de inkoop voor de kantine, het rooster voor de schoonsmaak en wij zijn het adres voor de sleutel. Toch probeer ik nu wel meer af te stoten. Op het dubbeltoernooi na doe ik alleen nog maar werkzaamheden in mijn eigen tijd.” Als voorzitter van de onderhoudscommissie schoof Rein altijd al aan bij vergaderingen. Daar ondersteunde hij de toenmalige penningmeester bij de automatisering. Dat die vacature in 2002 vacant was nam Rein de functie over. „Ik zit nu bij elkaar 25 jaar in het bestuur”, zegt Rein.

„Drie jaar geleden is er een nieuw bestuur gekomen. Ik heb toen gezegd dat ik nog één termijn van drie jaar dit doe maar daar kom ik op terug. Ik bekijk het nu per jaar of ik doorga. Het werk bij 't Oghe is voor mij een hobby. Buiten de inspanning die je levert voor de club krijg je er ook veel ontspanning voor terug.”

Janine en Rein Stramrood kunnen niet zonder 't Oghe. FOTO JOHN VAN WOESSIK

Voorzitter in roerige tijden

Ali van der Meer over de jaren tachtig

Begin jaren tachtig nam Ali van der Meer het stokje over als voorzitter van TC 't Oghe. Jong gezin en toch tijd vrijmaken voor de club. "Hans Haver trad even op als interim na het vertrek van Wim van Smorenbrug. Daarna ging het snel. Ik zat al in het bestuur voor de jeugd en ineens werd ik gevraagd voor het voorzitterschap."

Ali stapte eind jaren zeventig het park op, voor tennisles bij Julie van Leeuwen samen met een groep dames. "Daar ontstonden de eerste vriendschappen. Sita Schenk ontmoette ik toen ook. Het klikte en we speelden het jaar erop samen competitie, met Henny van der Ham en Gerda de Haan. Overdag stond het park vol, kinderen op school, wij op de baan. Eindeloos vaak een balletje slaan."

Het balletje slaan houdt Ali, zij het wat minder intensief, tot op de dag van vandaag vol. "Met Ria Tieken nog steeds, al zijn de sessies iets korter."

De onrustige jaren tachtig brachten meer dan alleen krakersrellen, vredesmarsen en kernwapendiscussies. Ook binnen de tennisclub gonsde het van spanning. "Alles wat we als bestuur probeerden, lag onder het vergrootglas. Vooral de kwestie rond de tennisleraar zorgde voor verdeeldheid. Mondige leden had je in die tijd. Veel kritiek. Niet altijd constructief.

En ja, soms persoonlijk, ook vrouwonvriendelijk. De sfeer voelde niet prettig. Het kostte energie, al vormden we als bestuur wel een blok, o.a. Cees Meyburg stond als penningmeester altijd pal naast me. Dat gaf steun."

Voorzitter in roerige tijden

Ali van der Meer over de jaren tachtig

De jaren vóór haar voorzitterschap waren financieel pittig. Een nieuw clubhuis waarvoor een lening was afgesloten met een enorm hoge rente. “De financiële ruimte ontbrak vaak in die tijd. Alles draaide om het draaiende houden van de basis.”

“Mijn vrijwilligerswerk begon met het krantje – daar begon het eigenlijk mee. We stencilden dat op de kleuterschool. Vanuit de jeugdcommissie schoof ik door naar het bestuur en naar het voorzitterschap. Het bleken zes intensieve jaren. Sita nam het krantje en de jeugdcommissie van mij over.”

Na haar afscheid nam Ali bewust afstand. Tennis even in de wacht. Werk kreeg prioriteit. Maar de liefde voor de sport bleef, in de vorm van competitie en vriendschap. “De band met Sita – dat is goud. Samen hebben we zo veel beleefd, veel gelachen.”

Ate, haar man, kijkt met een mengeling van respect en humor terug. “Mijn plek lag niet op de tennisclub. Maar toen Ali eens dubbelen moest tijdens een toernooi, ging ik met de kinderen naar het park – we namen een groot bord mee: *Wij willen eten!* Dat was mijn manier van aanmoedigen. We stonden één keer samen op de baan. Het invitatie-toernooi. Geen herhaling waard,” lacht hij.

Ali slaat ondertussen nog steeds een balletje. Minder dan vroeger, maar met dezelfde glimlach.

Riet Spijker – 50 jaar trouw aan 't Oghe

Aan de keukentafel van de boerderij in Oostwoud horen we de koekoek roepen. Buiten vliegen zwaluwen en grutto's over Camping Veerhof. Naast haar zit Cor, haar man. Aan de andere kant van de tafel schuiven Derek en ik aan. Het uitzicht reikt tot aan de horizon. Een betere plek voor een gesprek over tennis, herinneringen en weidevogels is nauwelijks denkbaar.

“Vanaf het begin van de vereniging ben ik al lid,” zegt Riet, nuchter alsof het niets bijzonders is. “Cor was ook bij de oprichting hoor.” Ze knikt naar hem, hij grijnst en knikt terug. “In hotel De Wijde Blick zaten we. Er waren 36 mensen en meteen kwam er een bestuur en een aantal commissies.”

Cor sloot zich aan bij de technische commissie, samen met Ger de Haan. Om nieuwe leden te werven kwam er ook een propagandacommissie, waar Cor opnieuw in plaatsnam. “De club groeide van 72 naar 145 leden,” zegt hij, met hoorbare trots. “We hadden iets in gang gezet.”

De oprichting voelde als een kleine revolutie in het dorp. “De nieuwbouw van Uyterland bracht nieuwe mensen met nieuwe ideeën,” zegt Riet. “Voetballers keken eerst de kat uit de boom,” vult Cor aan. “Jaren later werden er ook veel voetballers lid.”

In het eerste jaar tennisten ze in de hal van de Garnekuul, nog vóór de buitenbanen aangelegd werden. “Met houten rackets,” zegt Riet. “En we kregen les van Jan Ed van der Ploeg.” Cor herinnert zich de keuze voor Porplastic-banen nog goed: “Toen waren dat moderne banen.”

Een naam die zeker genoemd moet worden, is Jentien van der Ploeg. “Zij was al lid in Schagen en vanaf het begin actief betrokken,” benadrukt Riet.

Het sociale leven draaide om de club. “Vier middagen per week stonden we op de baan,” zegt Riet. “Alle banen bezet. Als de kinderen uit school kwamen, gingen we om drie uur weer naar huis.” Eind jaren zeventig, begin jaren tachtig was het druk en levendig.

Riet Spijker – 50 jaar trouw aan 't Oghe

En nu? “Op dinsdagmiddag speel ik nog altijd met Ria Tieken. We enkelen nog steeds,” vertelt ze met een glimlach. Het is rustiger dan vroeger, maar nog altijd vertrouwd. Ook Nico Tieken is dan op de baan, met zijn vaste dubbelmaatjes. “Mijn kleinkinderen zijn lid van 't Oghe,” zegt Riet trots. “Ze krijgen les en staan regelmatig op de baan.”

Ook stortte Riet zich al snel in de damescompetitie. Ze won meerdere keren de clubkampioenschappen enkel en schreef de onderlinge enkeltoernooien op haar naam. “Mijn foto hing jarenlang in het clubhuis.” Ze draaide bovendien mee in de technische commissie.

Al 25 jaar wonen Riet en Cor in Oostwoud, naast de camping en pal aan een natuurgebied waar grutto's en scholeksters broeden. “Toen de kinderen klein waren, reden we wekelijks naar Alkmaar om te schaatsen,” herinnert Cor zich.

“Oostwoud is prachtig,” zegt Riet, “maar Callantsoog blijft onze plek.” Ze zet zich nog steeds in als vrijwilliger bij Tante Jaantje. Cor stopte jaren geleden met tennissen en werd actief bij de Historische Vereniging en het mooie molentje van Callantsoog.

En de mooiste herinnering? Riet hoeft niet lang na te denken. “De finale van de clubkampioenschappen enkel. Tegen Vera Meenhorst. Het terras zat vol. En ik won.” Ze lacht. “Dat blijft toch het hoogtepunt.” Ook in de damesdubbel schreef ze historie. Samen met haar dubbelmaatje Ria Tieken wonnen ze meerdere finales.

Na afloop van ons gesprek lopen we via de schuur naar buiten, waar een kerkuil broedt. Achter de camping strekt zich een mooi stuk natuur uit. Tussen het riet zwemmen tafeleenden en kuifeenden. “De groene specht broedt hier,” zegt Riet, wijzend naar de bomenrand. Na een zeer plezierig gesprek nemen we afscheid.

Vijftig jaar lid van TC 't Oghe. Niet voor even, maar voor altijd.

Twee leden van verdienste TC 't Oghe

In de jaren tachtig begon ik als jochie met tennis en vaak waren Derek en ik op het tennispark in Callantsoog te vinden. Tennislessen op de hardcourtbanen, toernooitjes – en als puber stond ik ook al snel aan de kant van de organisatie. Onder de vleugels van mijn moeder hielp ik mee met de organisatie van jeugdtoernooi 't Oghappeltje.

Wij vormden een team. Ze stimuleerde me, daagde me uit, corrigeerde me als dat nodig was. En we lachten ook wat af. Het was samenwerken, maar het was ook plezier. We waren het regelmatig hartgrondig oneens – zij met haar ervaring, ik met mijn puberwijsheid – maar het werkte. Samen bouwden we aan een toernooi dat generaties kinderen kennis liet maken met de tennissport, met vrijwilligerswerk, met het clubleven in Callantsoog. Het was ook een toernooi waar we vriendschappen voor het leven sloten.

Mijn moeder zat in de jeugdcommissie, in het bestuur, in de redactie van het clubblad (dat ze eigenhandig drukte samen met Carla) en jarenlang was ze competitieleider. Tijdens de jubileumreceptie, 25 jaar geleden, werd ze benoemd tot Lid van Verdienste. Ze was verrast, ontroerd en ik was vooral: ontzettend trots.

En ik weet nog dat ik dacht: wauw, dit kan dus – je zó inzetten voor een club en daar zóveel voor terugkrijgen. Het was een les. Inmiddels kwam ik zelf, via de jeugdcommissie in de technische commissie. Ik nam de fakkel over als wedstrijdleider van 't Oghappeltje. En tijdens datzelfde 25-jarig jubileum zat ik als twintiger in het bestuur. De club was in die jaren mijn wereld.

Voor mij, als jonge jongen die worstelde met zijn coming-out, bleek de tennisclub bovendien een veilige plek. Een plek waar ik mezelf kon zijn. En dat was achteraf van onschatbare waarde.

Mijn moeder is er niet meer. Maar ik weet zeker dat ze met voldoening terugkijkt op haar jaren bij 't Oghe. Net als ik. Ook ik werd op een dag benoemd tot Lid van Verdienste – een bijzondere erkenning, maar eigenlijk voelt het als iets wat je deelt. Met mijn moeder en met alle vrijwilligers met wie je samenwerkt.

Want wat is een vereniging anders dan een optelsom van mensen die de handen uit de mouwen steken? Die bardienst draaien, het onderhoud van de banen regelen, het hekwerk repareren, clubkampioenschappen organiseren of hun vakantie plannen rondom het open toernooi. Vrijwilligers bouwen aan sfeer, continuïteit en vertrouwen.

Die 50 jaar TC 't Oghe? Dat zijn duizenden vrijwillige uren, gedeelde herinneringen, kopjes koffie in het wedstrijdhok of biertjes aan de bar.

Als Lid van Verdienste – en in gedachten ook mijn moeder – dank ik iedereen die ooit iets voor deze club heeft gedaan. Eigenlijk zijn álle vrijwilligers: leden van verdienste.

Liefs, Arie Martijn

Herinneringen aan 't Oghappeltje

Tennisvereniging 't Oghe viert dit jaar haar 50-jarig bestaan. Een jubileum dat niet los te zien is van een bijzonder fenomeen dat jarenlang het zomerse middelpunt van de club vormde: het Open Jeugdtoernooi 't Oghappeltje. Wat in 1986 begon als initiatief van Sita Schenk groeide uit tot een bruisende traditie, met jaarlijks meer dan 200 jeugdige deelnemers, ruim 250 wedstrijden en thema's die de fantasie prikkelden.

De zomer stond in het teken van tennis

Jarenlang was 't Oghappeltje hét toernooi waar kinderen uit de hele kop van Noord-Holland én daarbuiten – zelfs Duitse toeristen – in hun zomervakantie naartoe leefden. Gedurende negen dagen speelden jongens en meisjes in de categorieën t/m 10, 12, 14 en 17 jaar. In poules, zodat iedereen gegarandeerd meerdere wedstrijden kon spelen: enkels, dubbels, mixed. Wie in twee onderdelen meedeed, haalde sowieso vier of meer wedstrijden.

De sfeer was sportief én feestelijk, met tradities als pannenkoeken op woensdag, speurtochten op vrijdag en een finaleweekend dat stevast een feestelijke afsluiting vormde. Jaren later zag je tijdens een seniortoernooi oud-deelnemers op alle parken in Noord-Holland rondlopen. “Kijk een oud-deelnemer van het Oghappeltje!” zeiden de commissieleden vaak tegen elkaar als ze een park op liepen of de krant opensloegen. Maar vandaag de dag staan de oud-deelnemers nog steeds op de baan en kom je ze overal tegen.

Herinneringen aan 't Oghappeltje

Van kaartenbak naar computer

De eerste edities kwamen tot stand zonder computer. In een bouwkeet bij de ingang zat de toernooicommissie over kaartenbakjes gebogen. Wedstrijden werden met de hand ingepland en wie zijn speelmoment kende, kreeg een rode stip op de kaart – gezet met een rood pootlood. Die rode stip betekende: je speelt.

Sita Schenk werkte in de eerste jaren samen met onder meer Ria van der Jagt, Carla Kooiman en Harm Pansier. Later sloot Janine Stramrood zich aan. Toen de computer zijn intrede deed, werden ook de wedstrijden digitaal ingepland. Met een MS-DOS-versie van toernooi.nl begon de digitalisering. Later gevolgd door de internetinschrijvingen etc. etc.

Van rode stip naar Olympische vlam

Als jonge puber keek ik – nieuwsgierig – mee over de schouder van mijn moeder. Wat begon met af en toe helpen, groeide uit tot een gedeeld avontuur. In 1996, tijdens de Olympische Spelen in Atlanta, droeg Sita symbolisch de wedstrijdleiding aan mij over – via een zelfgemaakte olympische vlam. Daarmee begon een nieuwe fase waarin thema's nog groter werden aangepakt.

Herinneringen aan 't Oghappeltje

Thema's, creativiteit en onvergetelijke jaren

We bouwden het toernooi uit met fantasierijke thema's: van *Ongeluk* bij de 13e editie en *Kerst* tot *Safari*, *Caribbean*, *Holland* en *Country&Western*. De kantine werd aangekleed, prijzen aangepast, kleding afgestemd, nieuwe activiteiten verzonnen. We verwelkomden deelnemers met een thematisch welkomstcadeau.

Met Marion, Annemarie, Marijke, Mariet en haar dochter Kelly, met Jack achter de computer en Janine en Derek als vaste waarde – iedereen kende zijn rol. Het plezier spatte eraf. Voor het Holland-thema gingen we naar Volendam, na Safari bezochten we *The Lion King* in Scheveningen.

Voor Country huurden we een mechanische stier die niet op het stroomnet bleek te passen. Rein regelde een aparte stroomaansluiting – de vrijdagavond vóór het toernooi. Limbo-dansen op baan 1, nachtspeilen op de hei, niets was te gek. Of het laten bloeien van tulpen in augustus, ook dat werd geregeld door bekenden. Zelfs tijdens het kerstthema kwam de kerstman langs tijdens de prijsuitreiking met 25 graden.

Voor de jeugd – en voor het plezier

't Oghappeltje was méér dan een tennistoernooi. Het was een week vol verbinding, creativiteit en herinneringen die een leven lang meegaan. Niet alleen voor de jeugd, maar ook voor ons, als organisatie, als club. We gooiden er elk jaar een schepje bovenop. Niet omdat het moest, maar omdat het zó leuk was.

Het waren jaren van lachen, bouwen, uitdagen en vieren. Jaren vol sportiviteit en spel, georganiseerd uit liefde voor het tennis en voor de jeugd. En bovenal: voor het plezier.

Janine Stramrood

Clubicoon, duizendpoot en stille kracht

In de terugblik op 50 jaar TC 't Oghe mag één naam niet ontbreken: Janine Stramrood. Bijna ongemerkt, maar o zo bepalend, speelde zij decennialang een sleutelrol in het clubleven. Als stille kracht achter de schermen en betrokken gezicht op het terras bouwde zij mee aan wat TC 't Oghe vandaag de dag is: een hechte vereniging waar sportiviteit en gezelligheid hand in hand gaan.

Janine meldde zich aan als lid van TC 't Oghe en stond al snel op de ledenlijst van de jeugdcommissie. Eind jaren '80 rolde ze automatisch door naar de toernooicommissie van het Open Jeugdtoernooi 't Oghappeltje, hét zomerse hoogtepunt met elk jaar een nieuw thema. Vol enthousiasme ging Janine mee in alle creatieve ideeën. Voor het Holland-thema reed de commissie naar Volendam voor een groepsfoto, bij Safari bezochten ze de musical *The Lion King*. En bij het Western-thema kwam er een rodeostier. Die moest op 380 volt aangesloten worden. "Oh, dat regelt Rein wel," zei Janine droog. Haar man Rein stond die avond urenlang bij de stoppenkast. *The show must go on* – dat was haar drijfveer.

Na 17 jaar Oghappeltje nam Janine het stokje over bij het Oghe Toe Dubbeltoernooi. Na elke wedstrijd kregen deelnemers een schaalje met hapjes. Die maakte Janine razendsnel klaar – waarschijnlijk heeft ze er meer dan duizend rondgebracht. Ook dit toernooi groeide uit tot een begrip in de regio. In beide commissies zorgde Janine ervoor dat alles klopte: de schema's, de inkopen, de kleine details die het verschil maken. Bellen voor prijzen voor de verloting was niet haar favoriete taak, maar een lijst met juiste telefoonnummers én de prijzen zelf op tijd ophalen – dat deed ze stipt en zonder klagen. En als iets niet snel genoeg ging? Dan deed ze het gewoon zelf.

Janine Stramrood

Clubicoon, duizendpoot en stille kracht

Ze genoot zichtbaar van de toernooisfeer: met een wit wijntje en een sigaret op het terras, terwijl alles op rolletjes liep. En waar anderen na de finaledag uitpuften, stond Janine op maandagochtend alweer op het park. Alles opruimen, schoonmaken – geen taak was haar te veel.

Naast haar commissiewerk was Janine in de afgelopen 30 jaar ook meerdere (lange) periodes actief in het bestuur, als voorzitter van de jeugd-, technische- en kantinecommissie. Ze hield van werkzaamheden die ze op de achtergrond kon uitvoeren: ledenadministratie, kantine-inkoop, schoonmaakroosters maken. Ook buiten de club was ze actief: binnen de oude gemeente Zijpe was ze meer dan tien jaar commissielid bij de Zijper Jeugd- en Seniorenkampioenschappen. Het huis aan de Stuyvezandeweg fungeerde jarenlang als ophaalpunt voor de kantinesleutel.

In het Noordhollands Dagblad van september 2014 werd het treffend verwoord: “Ontspanning door inspanning.” De tennisclub was haar ontspanning – tot het laatst toe. En je zou het haast vergeten, maar Janine tenniste ook zelf. Ze haalde meerdere finales in de damesdubbel categorie 6 en maakte deel uit van competitieteam die kampioen werden. Door een versleten knie stopte ze met spelen, maar van de club afscheid nemen – dat kon ze niet.

Janine Stramrood was TC 't Oghe. Met haar onvermoeibare inzet en liefde voor de club schreef ze mee aan een halve eeuw clubgeschiedenis. We zijn haar oneindig dankbaar.

Oghe Toe: een toernooi vol toewijding, volle schema's en toedeledokies

Derek Schenk blikt terug op zijn jarenlange inzet voor het dubbeltoernooi van TC t Oghe

Een dubbeltoernooi organiseren? Derek Schenk draaide er zijn hand niet voor om. Jarenlang dacht hij mee, plande hij wedstrijden, vond hij oplossingen en genoot hij van de avonden op het tennispark. "M'n broer vroeg of ik erbij kwam toen het toernooi al twee jaar liep. We werkten eerder goed samen, dat zat wel snor. Dat wisten we al van onze tijd bij 't Oghappeltje."

Wat begon als hulp bij de planning, groeide uit tot het kloppende hart van een jaarlijks tennisevenement. Oghe Toe werd méér dan tennis. Er werd gespeeld, gegeten, gelachen en vriendschappen gesloten. In de keuken draaiden Ria en Ada gehaktballen en kookten ze pannen vol stampot. De geur van verse soep mengde zich met die van versgebakken cake.

"Sommige speelmomenten – zo rond half zes – raakten lastig gevuld. Dus bedachten we: dan bieden we gewoon een warme maaltijd aan, voor of na de wedstrijd." Een simpele ingreep met groot effect. Deelnemers bleven hangen, schoven aan. Familieleden en supporters aten mee. "Het menu werd uitgebreider en het aantal deelnemers groeide mee."

En als je verloor? Dan kreeg je bloembollen mee naar huis. "Alles was tot in de puntjes geregeld. De vriendelijke sfeer, koffie met cake, een praatje na afloop, de hapjes – dat zorgde voor verbinding."

Het Oghe Toe Dubbeltoernooi groeide uit tot een van de grootste tennistoernooien in de Noordkop. Met bijna 600 deelnemers op het hoogtepunt en met een eigen 50+ editie overdag stond het park van vroeg tot laat vol. "De finaledagen knalden. Letterlijk. Kurken vlogen, glazen met gravure gingen mee naar huis, winnaars van de 50+ kregen chrysantenbollen. Het was echt een feestje."

Oghe Toe: een toernooi vol toewijding, volle schema's en toedeledokies

*Derek Schenk blikt terug op zijn jarenlange inzet
voor het dubbeltoernooi van TC t Oghe*

Achter de schermen liep de toernooicommissie als een goed geoliede machine. Ieder had een vaste taak. Elk jaar verscheen een nieuwe editie van het *Oghe Toe Journaal*, de welkomstkrant – handgemaakt, met zorg. "Speciaal wil ik Janine roemen. Op de achtergrond liep zij alle gaten dicht. Onmisbaar was ze."

Derek herinnert zich vooral de deelnemers, de sfeer, de vriendschappen. "Die ene finale die ik samen met Anna Leeuw won in de Gemengd Dubbel 5 – spannend en echt een hoogtepunt. En ook het nazitten en lachen met de gebroeders Louter of met John Riebot uit Julianadorp, die zijn bloembollen niet wilde – hij vroeg grappend om een toedeledokie."

Vooruitdenken hoorde bij de toernooicommissie. Oghe Toe introduceerde als eerste in de regio de supertiebreak. "Dat idee sloeg aan. Andere toernooien volgden en de KNLTB nam het later zelfs op in de competitie."

De groei van het toernooi volgde de ambitie van de organisatie. Nieuwe categorieën, nieuwe uitdagingen. Ook in cat. 3 en 4 doken deelnemers op. Maar de gezelligheid bleef het fundament. "We vingen elkaar op. Samen maakten we er een succes van. Ieder in z'n eigen rol."

Derek kijkt met trots terug. "We bouwden aan iets moois. En die herinneringen leven nog. Als ik door Petten, Schagen of Julianadorp loop, zie ik geregeld oud-deelnemers. Even zwaaien, even terug in de tijd. Zo blijft het toernooi bestaan. In mooie verhalen, in warme contacten, in toedeledokies."

De gouden jaren van de praalwagens

In de jaren '80 en '90 stond TC 't Oghe steevast op het Dorpsplein tijdens Koninginnedag – met een zelfgebouwde praalwagen. De club viel regelmatig in de prijzen, met creaties die vaak een knipoog naar de actualiteit gaven. In 1980 en 1981 rolden de eerste prijzen binnen; in 1982 volgde een tweede plaats met de politiek getinte “Callantsoger Leeuw”.

Ook in de jaren '90 zat het goed: een oranje kar over het \$25-toernooi (1994) en een milieuwagen met paddenstoeltunnel (1996) sleepten opnieuw de hoogste waardering binnen.

In 1997 liep het mis. Reinder Stramrood raakte klem tussen deuren bij het laden van de wagen en raakte ernstig gewond. De praalwagen kwam veel te laat aan op het Dorpsplein. Toch sleepte de club nog één laatste prijs in de wacht: de pechprijs.

De gouden jaren van de praalwagens

De Zijper Tenniskampioenschappen

*hoe een sceptisch begin uitgroeide tot
een geliefd dorpsritueel*

Het jaar was 1990. Callantsoog verloor zijn gemeentelijke zelfstandigheid en ging op in de nieuwe gemeente Zijpe. De overgang bracht gemengde gevoelens met zich mee. Niet iedereen stond te juichen bij het idee dat voortaan 'de grote gemeente' het voor het zeggen had. Toch bracht die fusie ook iets bijzonders voort: een toernooi dat in de jaren daarna uitgroeide tot een sportief symbool van verbondenheid – de Zijper Tenniskampioenschappen.

Van voorzichtig begin naar volle lijsten

Het begon klein. Een handjevol nieuwsgierige Callantsoger tennissers nam dat eerste jaar deel aan het nieuwe toernooi, samen met jeugdspelers en senioren uit de regio. Wat op de baan begon als een sportieve verkenning, groeide uit tot een hecht sportevenement. Op het hoogtepunt telde het toernooi ruim 450 deelnemers bij de senioren en 120 bij de jeugd. De wedstrijden vonden plaats op de parken van TV Boerenslag (Sint Maartensbrug), TV 't Zand, TV 't Zijpen (Schagerbrug) en TC Petten. Later sloot ook TV Oudesluis aan.

Elke avond tijdens het toernooi schoof de wedstrijdleiding aan bij de organiserende vereniging van die dag. Geen strak digitaal schema, maar lijsten, overleg, potten koffie, glazen bier en het nodige improvisatievermogen. Later werd dit met de nodige weerstand overgenomen door de digitalisering.

128 heren in één lijst – zonder speelsterktes

In de beginjaren bestonden er nog geen officiële speelsterktes. De **heren enkel** kende daarom een lijst van 128 deelnemers – een logistieke puzzel die week na week opgelost moest worden om de finale op zondag te kunnen halen. De verliezersronde groeide intussen uit tot een beroemd en berucht onderdeel van het toernooi. Het fluisterde wel eens rond dat sommigen met opzet hun eerste partij verloren – om zo alsnog in de 'tweede kans' hun slag te slaan.

Overdag en 's avonds werd er gespeeld op de verschillende parken. Overal heerste die typisch zomerse mengeling van sportieve spanning, gezelligheid op de terrassen. Onderweg naar tennisparken kwam je ook andere dubbelkoppels tegen, kriskras door de Zijpe verplaatste zich de tennissers van park naar park. Steeds meer leden van TC 't Oghe haakten aan in de jaren '90. Wat ooit voorzichtig begon, werd omarmd.

Samen spelen – niet tegen elkaar, maar mét elkaar

Er was zelfs een verenigingsbeker, bedoeld om te bepalen welke club het sterkst vertegenwoordigd was. Maar na een paar jaar verdween die prijs stilletjes. De wedstrijdleiding zag in dat de kracht van het toernooi niet in competitie tussen verenigingen lag – maar in de verbinding tussen dorpen en spelers. Het ging niet om winnen. Het ging om samen tennissen, op zes verschillende parken zowel bij de jeugd als senioren.

De Zijper Tenniskampioenschappen

*hoe een sceptisch begin uitgroeide tot
een geliefd dorpsritueel*

450-jarig bestaan van de Zijpe - burgemeester Apeldoorn en Hans Haver in 1997

Een toernooi dat leeft in herinnering

De Zijper Tenniskampioenschappen bestaan niet meer. Net als de gemeente Zijpe zijn ze geschiedenis. Maar wat blijft, zijn de herinneringen. Aan zwoele zomeravonden eind juni op kunstgras- en gravelbanen, aan mooie finales in zowel de winnaars- als verliezersronde, aan warme sportiviteit en dorpsgevoel. Aan een toernooi dat iets bracht wat niet in schema's of bekertjes te vatten is: verbondenheid binnen de voormalige gemeente Zijpe.

Voor de Callantsogers – eerst sceptisch, later enthousiast – werd het toernooi een traditie. Een week waarnaar uitgekeken werd, waar over werd nagepraat, waar vriendschappen ontstonden.

*Wethouder Piet Morsch met o.a. Mariet
Tuin en Janine Stramrood*

*Organisatie Zijper in 1992 met de eerste
laptop
met o.a. Harm Pansier en Andre v.d. Jagt*

Na een lang en strijdbaar leven is van ons heengegaan: Rosbeker 2002

*Helaas moet ik afscheid van jullie nemen.
Ik ben oud en op.*

*Mijn laatste jaren waren waarschijnlijk mijn meest turbulente jaren.
Ik heb een tweede jeugd gehad waar menig oude lul trots op zou zijn.*

*Bij elk feest ging ik voorop en was vaak zelfs het middelpunt.
Toch ging niet alles van een leien dakje.*

*Ik hoor niet meer zo goed.
Dat komt omdat ik geen oren meer heb.*

*Lopen gaat ook niet meer zoals het ooit geweest is.
Dat komt omdat ik niet meer zo lekker op mijn voet sta.*

*Sinds jullie mij hebben geadopteerd, ben ik erg achteruit gegaan.
Ik werd af en toe helemaal in elkaar gebeukt zonder dat ik wist waarom en
zonder dat ik er ook maar iets aan kon doen.*

Ik heb geen rimpels, maar ik heb deuken.

*Toch wil ik jullie bedanken voor de mooie laatste jaren die ik gehad heb.
Het ga jullie goed en feest maar lekker door.*

Ik ga naar het grote bekerparadijs, waar ik eindelijk kan rusten.

Foto's \$25-toernooi

Nico en Ria Tieken – al bijna een halve eeuw verbonden met 't Oghe

*We waren gezelligheidstennissers.
We deden niet mee om te winnen."*

Nico en Ria Tieken zijn al ruim 45 jaar lid van 't Oghe. "Ik begon eind jaren zeventig," vertelt Ria. "Onze dochter Ineke ging toen net naar de kleuterschool, dus kon ik 's middags tennissen – vaak met Riet Spijker. Vier keer per week speelden we en de banen waren altijd vol." Nico sloot zich kort daarna aan als lid. "En 's avonds," vult hij aan, "hing het afhangbord bomvol. De volgende tennissers stonden klaar naast de baan als jouw tijd erop zat. Dat zie je nu niet meer, zeker niet overdag."

Ze herinneren zich nog goed hoe het toen was: geen verlichting op de banen, de oude hardcourt ondergrond waar je ballen en schoenen aan versleet. "Elk jaar nieuwe schoenen," zegt Ria. "En het was blessuregevoelig," zegt Nico.

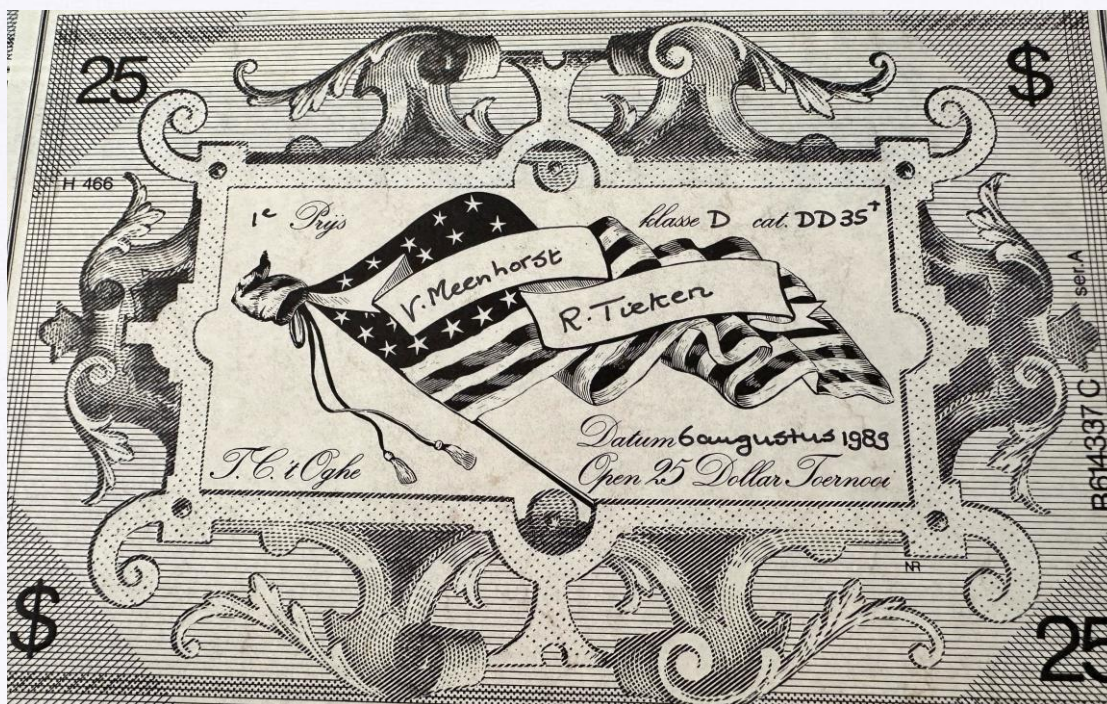
Beiden speelden jarenlang competitie. Ria deed mee aan de damescompetitie overdag, en in latere jaren met Ali en Marijke in de damesdubbel. "Ik heb nog mijn pols gebroken tijdens de competitie, zo'n tien jaar terug. Gelukkig links," lacht ze. Nico speelde op zaterdag herencompetitie. En lessen volgden ze ook: "We kregen les van Jan Ed van der Ploeg," zegt Nico. "Dan moest ik een touwtje om m'n arm," herinnert Ria zich, "om de backhand beter te leren."

't Oghe was voor hen meer dan tennis alleen. Ria bakte jarenlang pannenkoeken voor het Oghappeltje op woensdagmiddag. Voor Oghe Toe stond ze in de keuken om zuurkoolschotel te maken voor spelers en commissieleden. "We verdeelden de dagen met een groepje. De pannenkoeken kwamen leeg terug. Het ging altijd op."

Nico en Ria Tieken – al bijna een halve eeuw verbonden met 't Oghe

*We waren gezelligheidstennissers.
We deden niet mee om te winnen."*

En bij het \$25-toernooi had Ria een speciale rol: "De deelnemers kregen een oorkonde: een dollarbiljet met hun naam in kalligrafie. Ik schreef die allemaal zelf, ook voor de finalisten. Ik heb ze nog, die met m'n eigen finaleplaatsen."

Ria was bovendien een tijd wedstrijdleider van het \$25-toernooi. "In die jaren was het ook vaak slecht weer. We hielden dan contact met Sporthotel Callantsoog om daar eventueel binnen te kunnen spelen."

Nico was jarenlang medeverantwoordelijk voor het onderhoud van de banen. "Zand erop, vegen, met Jan Schagen en Rein Stramrood. En tijdens het Oghappeltje 's ochtends de banen klaarmaken." Als er iets stuk was, kwam er steevast een belletje van Janine: "De stofzuiger is weer kapot!" Nico repareerde wat hij kon.

En dan waren er nog de speellijsten in de gang van het clubhuis. "128 deelnemers had je toen nog. Met de hand uitslagen invullen, elke dag bijwerken. Dat hoorde er gewoon bij."

Op dit moment tennist Ria nog regelmatig, met Ali, met Ada, en als het kan ook met Riet "–al is die in de zomer druk met de camping." Drie keer per week is geen uitzondering. Beiden zijn net geopereerd aan staar, maar Nico is weer voorzichtig begonnen. "Op dinsdagochtend speel ik met Jos, Ton, Hans, Bert of Nehat. Een mannengroep. Je wereld gaat weer open na de staaroperatie."

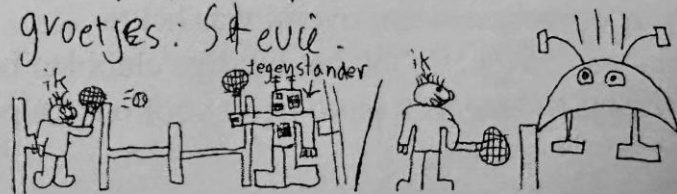
Nico is inmiddels 85. Ria 83. Ze bridgen ook nog elke week. "We zijn lekker actief. Altijd geweest. En nog steeds zijn we lid – met heel veel plezier."

Een blik op de toekomst...

ik vind de tennisbaan (cantine) heel gezellig.
over 25 jaar tennis ik tegen een robot
en doe ik mee met het ouwekind-
toernooi als ouwvader, of dan tennis
ik tegen buiten aardijse wezens
die met een ufo op de wereld
komen. groetjes: Stevie.

In het jubileumkrantje van 2000 keek de toen tienjarige Stevie Vos alvast vooruit: hoe zou TC 't Oghe er over 25 jaar uitzien? Nu, een kwart eeuw later, herhalen we dat ritueel. Dit keer is het Krijn Vlieger die zijn fantasie de vrije loop laat.

Hoe ziet het park eruit in 2050? Spelen we nog steeds op kunstgras of zweven we inmiddels boven hypermoderne banen? Krijn neemt ons mee in zijn toekomstvisie — een nieuwe bladzijde in het verhaal van 't Oghe.

hallo allemaal
ik ben krijn
ik zit op tennissles bij joeri
endat vindhet heel erg leuk
ik denk dat er over 25 jaar
automatische ballenraapmachines en
~~robot~~ banenveegrobots zijn.
over 25 jaar bestaat de club 75 jaar
en ik hoop dat ik dan nog tennis
groetjes Krijn Vlieger

Foto's van de jeugleden

Juniorleden eind jaren 70 voor het houten clubgebouw

De kantine van: 't Oghe

In herinnering: Sabine Jonczyk

Sabine Jonczyk

Altijd paraat, nooit te beroerd om te helpen – vooral in de keuken tijdens toernooien was Sabine onmisbaar. Een lieve, bescheiden vrouw die veel te vroeg is overleden. Uit haar nalatenschap ontving de club een gulle gift, waar we haar enorm dankbaar voor zijn.

Sindsdien draagt baan 1 met trots haar naam: de Sabine Jonczyk Court.

Een smakelijke traditie

Tijdens de Open toernooien wordt er niet alleen fanatiek getennist, maar ook heerlijk gekookt. Wat ooit begon met Ada Witkamp en Ria van der Jagt groeide uit tot een traditie waarbij veel leden en anderen zich met liefde uitsloofden in de keuken.

Daarnaast waren er ook vaak maaltijden van Jan Kater of kippenpoten van slagerij Louter en natuurlijk de vis van Paul Sauwer — er is heel wat af gebakken, gestoofd en gerookt in en rond het clubhuis. Tennis en eten vormen samen de smakvolle kern van de toernooiweken.

Ger de Haan – Pionier van het eerste uur

In de fundamenten van TC 't Oghe staat zijn naam gegrift: Ger de Haan. Vanaf de allereerste oprichtingsvergadering in 1975 stak hij zijn handen uit de mouwen. Niet één, maar in drie commissies nam hij plaats: de technische commissie, de statutencommissie én de propagandacommissie. Dankzij het werk van die laatste commissie groeide het ledenaantal van 72 naar 145.

Na het vertrek van oprichtingsvoorzitter J. de Groot nam Ger het stokje over. Van 1976 tot 1977 zat hij als voorzitter voor. Zijn afscheid ging niet ongemerkt voorbij: wegens een ziekenhuisopname sprak hij de leden toe via een bandopname – een gedenkwaardig moment in de clubgeschiedenis. Later keerde hij een aantal jaar terug als secretaris van het bestuur.

Een club zonder clubhuis? Geen optie voor Ger. Voor 600 gulden regelde hij een houten keet uit Sint Maartensvlotbrug, die met veel passen en meten werd omgetoverd tot het eerste clubgebouw. Cor Spijker gaf Ger voor deze actie de bijnaam “aartsritselaar”. Ook het eerste meubilair – 24 stoelen en vier tafels – kwam via hem binnen. Gerda, zijn vrouw, zorgde samen met Jentien van der Ploeg voor broodjes en koffie tijdens de bouwdagen.

't Knip Oghje, het clubblad van TC 't Oghe, ging in 1978 van start. Ger zat in de eerste redactie, samen met Wampe de Graaf en Ron Mulder. Gerda stencilde urenlang, regelde de bezorging en was ook actief bij de gouden jaren van de praalwagens.

Daarnaast hielp Ger bij de organisatie van het \$25-toernooi en ontwierp hij de eerste clubvlag, waarvoor hij een trainingspak met logo ontving. Opstarten en structuur geven, daarin blonk hij uit. Ger stond aan de wieg van een club die zou uitgroeien tot een vaste waarde in Callantsoog. Gerda bleef actief in de club – bij de *Serenades*, de legendarische damesgroep op de fiets.

Hans Haver – Lid van het eerste uur

Voorzitter met overzicht

Reinder en Janine Stramrood, Hans Haver, Jan Zwart, Elly van Houten, Hans Bakker en Arie Martijn Schenk

In 1975 stapte Hans Haver als tientjeslid in, aangespoord door Ria van der Jagt die met een inschrijflijs door Callantsoog trok. Niet lang daarna belandde hij in het bestuur, als jonge penningmeester. “De club was nog pril,” vertelt Hans. “Yvonne Koorn hield toen de inkomsten en uitgaven keurig bij. Ik bracht wat meer lijn in de boekhouding.”

Begin jaren tachtig volgde een korte periode als interim voorzitter en later nam Cees Meyburg de kas over. “Ruim tien jaar later vroeg Nel Timmer of ik terug wilde komen in het bestuur als voorzitter. We vormden toen een ijzersterk bestuur met onder anderen Rein en Janine Stramrood, Jan Zwart en Arie Martijn Schenk.”

Naast zijn rol als bestuurder zat Hans ook in de technische commissie in de beginjaren. Tijdens het \$25-toernooi nam hij zelfs een week vrij van werk. Daarnaast zat Hans in de toernooicommissie van het Oghe Toe Dubbeltoernooi.

“Geen groot tennisser,” zegt hij zelf, “maar ik stond vaak op de baan: bijvoorbeeld in de mix met Myrte Post of Elly van Houten, op zaterdag in de competitie en bij de clubkampioenschappen en Zijper kampioenschappen.”

Echte hoogtepunten? “Vooral de sfeer. Het bestuur waarin alles soepel liep. En de jaarlijkse puzzeltocht – zoals die keer dat de panda van Marion Tamis meer achteruit dan vooruit reed. We lagen dubbel van het lachen.”

Tennis stroomt nog steeds door de familie. Kleinkinderen spelen in Driebergen, zoon Thijs tennist in Nieuw-Zeeland. Hans kijkt met voldoening terug. “Tennis blijft gewoon doorgaan in ons leven.”

Wist u dat?

- Al vanaf de oprichting van de tennisclub was **Fred Timmer** een vertrouwd gezicht. Technisch heel handig én vindingrijk. Toen Jan Ed van der Ploeg – een van de eerste trainers – geregeld zijn snaren kapotsloeg, bouwde Fred eigenhandig een bespanningsmachine. Hij werkte zelfs een dag minder per week om rackets in de regio opnieuw te kunnen bespannen. Zijn ontwerp leidde tot een patent op de Stringway, en uiteindelijk begon hij fulltime machines te maken. Vanuit zijn schuurtje in Callantsoog gaan ze nog steeds de hele wereld over, met hulp van buurman **Nico Tieken**, die specifieke onderdelen maakt.
- De **Brouwer Trofee** werd in de jaren tachtig ingesteld door trainer **Rienks Brouwer**. Het idee: de clubkampioen bij de welpen speelt een spannende wedstrijd tegen de clubkampioen van de junioren. En soms won de jongste! Zo versloeg **Marlon Stam** destijds de oudere **Stefan Schoots**.
- De familie **Schenk** stelde jaren de **Schenktrofee** beschikbaar nadat ze een aantal keer de autopuzzelrit wonnen. De wisselbeker werd jaarlijks uitgereikt door Jan Zwart.
- Waar nu de zijdeur van de kantine uitkomt op het terras, stond vroeger een **potkachel**. Die zorgde in koude maanden voor warmte in de kantine.
- De **bloembollen** die de verliezers bij het Oghe Toe-toernooi mee naar huis kregen, werden jarenlang gesponsord door firma **Kapitein** en Herman van Haaster, die nog altijd lid is.
- Vroeger vonden een aantal **prijsuitreikingen en clubfeestjes** plaats in de kantine van **Camping 't Botgat**. Die lag in Groote Keeten en was eigendom van de familie **De Graaf**.
- De jeugd van 't Oghe is tweemaal op tenniskamp geweest in de jaren '90: in Groet en Gorssel.
- **Ger de Haan** was de tweede voorzitter van de club. Er bestond zelfs een **Ger de Haan-bokaal** voor de winnaar van het American Mixed toernooi.
- In de tijd van contant geld stond er op de bar een **fooienpot**. Die werd af en toe ingezet voor een goed doel, zoals **Mekong Eye Doctors**: een project waarbij Nederlandse artsen in Cambodja mensen met oogproblemen hielpen. Eén van operatiekamerassistenten die meeding was **Sophia Schenk**.
- **Paul Sauer**, visserman uit Callantsoog, bakte jarenlang vis tijdens de open toernooien.
- Trainer **Jan Ed van der Ploeg** gaf in de beginjaren les in de hal van de **Garnekuul**plaatste jarenlang kunstwerken op het park tijdens het toernooi.
- Vroeger vonden veel **prijsuitreikingen en clubfeestjes** plaats in de kantine van **Camping 't Botgat**. Die lag net buiten het park en was eigendom van de familie **De Graaf**.
- Aan de voorkant van de kantine zaten ooit **schuifdeuren** naar het terras. Handig, want je liep zo naar buiten. Maar ze lekten flink en het was inbraakgevoelig.

Jan Ed
van der Ploeg

Joeri 18 jaar de drijvende kracht bij 't Oghe

Joeri van Gellekom, 65 jaar, een bekend figuur op de tennisbanen. En niet alleen op die van 't Oghe. Inmiddels geeft hij nu achttien jaar les bij TC 't Oghe. Er zijn zelfs groepjes die hij al achttien jaar traint... En over anderhalf jaar gaat hij verdiend met pensioen. Dan is hij twintig jaar trainer bij ons geweest. Een mijlpaal!

Hij is op zijn 17^e begonnen met lesgeven. Zijn moeder en stiefvader woonden op Curacao en zijn vader gaf in Nederland tennisles. Joeri ging mee naar Curacao en is daar met tennis begonnen. Hij deed een keer mee aan een toernooi daar en kwam in de finale terecht. Hij moest tegen een tennisleraar spelen. Die vroeg prompt aan Joeri: zeg, kan je niet een weekje komen invallen en tennisles geven? Dat weekje werd uiteindelijk een halfjaar. Zijn moeder zei daarom tegen hem: ga in Nederland lesgeven, want je vader heeft daar een tennisschool. In 1981 heeft hij zijn trainersdiploma via de KNLTB gehaald.

Zijn eerste club was de HCTC in Haarlem. Dit is de oudste club van Nederland met toen nog een ballotagecommissie (deze bestaat nog steeds trouwens). Daarna is hij naar de kop van Noord Holland gegaan, onder andere naar de tennisclub van Middenmeer en Petten. In het Oghe tijdperk werd hij gevraagd door Hans Haver en Reinder Stramrood. Toen was er nog maar één jeugdlid, dat is nu niet meer voor te stellen. Het was aan Joeri de taak om dit weer op te bouwen. Inmiddels zijn er rond de veertig jeugdleden, dat is vrij veel voor een relatief kleine vereniging zoals 't Oghe. Joeri heeft hier een hoop energie in gestopt, bijvoorbeeld door schooltennis te geven en allerlei leuke toernooitjes te organiseren voor de jeugd. Hier plukt de vereniging nog steeds de vruchten van. Veel jeugdleden van toen zijn de twintigers van nu.

Voordat hij bij 't Oghe kwam, heeft Joeri 38 jaar in de winter in een hal gelest. Toen kwam Callantsoog. Het gunstige van 't Oghe zijn natuurlijk de all weather banen. Dan kan je het hele jaar door spelen. Behalve dan bij sneeuw... De allereerste winterlessen lag er maar liefst vijf weken sneeuw op de baan. De hele planning liep uit! Joeri had gepocht dat hij altijd zijn lessen nakomt, nou, dat heeft hij toen geweten. Maar... de wintercyclus van dat eerste jaar is keurig afgerond. En de Oghers waren onder de indruk.

Joeri 18 jaar de drijvende kracht bij 't Oghe

Het leukste aan lesgeven vindt hij het enthousiasmeren van de tennissers, vooral ook om spelers zo snel mogelijk toernooitjes en of competitie te laten spelen. Hierdoor worden spelers aangespoord om meer te gaan tennissen. De jeugd is een hele leuke doelgroep, daar zie je het snelst resultaat. En ze houden je jong, aldus Joeri. Maar Joeri kijkt verder dan alleen naar het lesgeven. Hij kijkt ook naar de persoon, toont vaak belangstelling. Hoe vaak hebben we niet gehoord: hé, je hebt daar en daar laatst gewonnen! Goed gedaan!

Zo maakt Joeri af en toe ook wat gekke dingen mee. Een van de jeugdleden had een keer zijn arm door de ballenraapkoker gedaan. Pas na een half uur sjoeren, kwam de arm er weer uit. De brandweer was nog net niet gebeld... Met oudgedienden Jan Kater en Erik van Vliet heeft Joeri nog champions league wedstrijden gekeken. Dat was erg populair, want Jan nam altijd lekkere worst mee.

Joeri, Arline en de hond Moos zijn in de vakanties vaak met de camper op de Karnemelkplaats te vinden. De combinatie Karnemelkplaats, lesgeven op de club of wedstrijdjes kijken, is dan ook een hele fijne. Na zijn pensioen wil hij graag een bus kopen, deze helemaal opnieuw inrichten en dan rondreizen met Arline en Moos. De club bestaat 50 jaar. En Joeri gaat al elke dag 50 jaar lang, met plezier naar zijn werk. Wie kan dat nu zeggen?

Tennissers op ski's

*de sneeuwpret van 't Oghe aangejaagd
door Nel Timmer*

Eind jaren negentig stond er een touringcar op de parkeerplaats bij de tennisbaan aan de Abbestederweg. Volgeladen met leden van TC 't Oghe en eventueel hun partners vertrok de bus 's middags richting Frankrijk. Bestemming: Pra Loup, op 1500 meter hoogte. Sneeuw in plaats van kunstgras, ski's in plaats van rackets.

Pra Loup ligt vlak bij Barcelonnette in de zuidelijke Alpen. In het holst van de nacht reed de bus langs Luik en Lyon, om de volgende ochtend de Callantsoogse wintersporters af te leveren in een wit berglandschap. Nel Timmer trok de kar samen met Jan Kater. Zij regelden de plek, vond het hotel, stemde de planning af en stuurde iedereen op pad met oneindig veel enthousiasme.

Op de pistes kwam de hele groep elkaar tegen: bij de lift, tijdens de lunch met warme chocolademelk of vin chaud. Sommigen sneden sierlijk door de poedersneeuw, anderen daalden wat voorzichtiger af. Vanaf het hotelterras was er uitzicht op de piste; in de middag doken de een na de ander weer op uit het witte decor.

's Avonds schoof iedereen aan voor het diner in het hotel. Er klonken verhalen, er ging een kaartspel rond, glazen tikten tegen elkaar en de sfeer zat goed. De volgende ochtend weer vroeg op, skischoenen aan, nieuwe avonturen.

Het jaar erop opnieuw naar Pra Loup, daarna nog twee keer naar Valmorel. Altijd sneeuw, altijd pret. Ter ere van Nel's tomeloze inzet kreeg zij van de groep een paraglidevlucht cadeau. Fred kneep de ogen dicht van spanning, maar Nel zweefde met een brede glimlach van de berg af.

Serenaden:

met zere naden het hele land door

Een nachtje weg op de fiets. Dat was het idee. Maar zoals dat gaat bij 'een ideetje' van de dames van TC 't Oghe, werd het al snel een jaarlijkse traditie. Onder de naam *Serenaden* – een knipoog naar *zere naden* – trapte een vaste club van veertien vrouwen zich 25 jaar lang het land door. Niet voor het gemak, wél voor de lol.

De eerste keer? Naar Texel. Vanuit Callantsoog. Op de fiets. De tweede? Door de storm langs Petten naar Egmond. Slapen deden ze in jeugdherbergen en andere onderkomens waar comfort ondergeschikt was aan gezelligheid. Zoals dat "twee sterren" hotel aan de Herengracht in Amsterdam, dat met moeite één ster verdiende. Plakkerige trappen, vieze lakens en nul uur slaap, maar wel onvergetelijke dagen op de fiets door het centrum – van de Dam tot het Olympisch Stadion.

In Wormer maakten ze furore als Turkse dames, compleet met vlaggen en Caballero-sigaretten uit de auto's. En dan was er nog die keer dat Ada later aansloot. Gehuld in een duikpak en met zwemvliezen aan, kreeg ze bij de steiger een duwtje en verdween – hoofd eerst – in de modder. Met moeite trokken de anderen haar eruit, proestend van het lachen.

Wilma de Graaf, Gerda de Haan, Iet de Graaf, Ali van der Meer, Mieke Kuipers, Ada Witkamp, Ingrid Heer, Janine Stramrood, Nel Zwart, Sita Schenk, Carla Kooiman, Evelyne Horst en Nel Timmer: een kwart eeuw *zere naden*, maar o zo veel mooie kilometers en verhalen.

Van de voorzitter Peter Ros

Beste tennisleden,

Toen onze tennisvereniging werd opgericht, was ik vijftien jaar oud. Eerlijk is eerlijk – met weinig belangstelling voor rackets en topspin. Ik herinner me vaag dat er ‘een tennisclub zou komen’ in het dorp. Dat klonk destijds als iets voor mensen met witte broeken en een voorliefde voor aardbeien met slagroom. En toch... vijftig jaar later ben ik voorzitter van diezelfde tennisclub. Ik kan niet zeggen dat ik in die tussentijd een gevaar ben geworden voor de nationale ranglijst, maar ik red me aardig.

Maar deze bijdrage gaat natuurlijk over vijftig jaar tennisvereniging. Vijftig jaar waarin mensen kwamen en gingen, maar waarin vooral één ding altijd gebleven is: de kracht van onze vrijwilligers. Zonder hen hadden we nu geen club. Geen banen, geen competities, geen kantine met koffie (en tosti's die van levensbelang zijn na een driesetter). Alles wat deze club maakt tot wat ze is, rust op de schouders van mensen die bereid zijn hun handen uit de mouwen te steken. Mensen die netten ophangen, reparaties en onderhoud doen, schoonmaken, bardiensten draaien, (jeugd)trainingen organiseren, gras maaien, toernooien plannen, rackets bespannen, de administratie doen, sponsors werven, vergaderen (veel!), en dat allemaal vaak op momenten dat ze óók nog gewoon werken, studeren, of hun eigen huishouden runnen.

De echte helden van onze vereniging lopen meestal niet in de spotlights. Ze staan eerder met een sleutelbos bij de poort, of met een bezem op baan 3. En ze doen dat met een glimlach – al dan niet begeleid door een droge opmerking over de staat van het clubhuis of de backhand van de voorzitter.

Het mooie is: die inzet, die betrokkenheid, die onderlinge warmte – dat is onze club. Het is wat ons vijftig jaar op de been heeft gehouden, door regen, wind, wisselende besturen en af en toe een meningsverschilletje.

Als voorzitter voel ik me soms een beetje de kapitein van een schip dat eigenlijk al prima vaart, dankzij een hele bemanning die weet wat ze doet. En dus is dit jubileum niet alleen een feestje van ons allemaal, maar vooral een groot, welverdiend compliment aan iedereen die in de afgelopen vijftig jaar iets gedaan heeft voor onze club. Of het nou groot of klein was – het heeft verschil gemaakt.

Op naar de volgende vijftig jaar!

Met sportieve groet,
Peter Ros
voorzitter TC 't Oghe

Dankwoord

Toen ik aan dit jubileumkrantje begon, wist ik één ding zeker: als je vijftig jaar clubgeschiedenis wilt vangen, dan moet je beginnen bij de mensen. Bij herinneringen, mooie verhalen, foto's uit de plakboeken en gesprekken aan de keukentafel.

Gelukkig waren er genoeg mensen die hun deur voor me openzetten. Reinder Stramrood – jarenlang de drijvende kracht achter de club – nodigde me uit voor koffie en herinneringen, samen zaten we elf jaar in het bestuur. Het was fijn om daar te zitten, samen de herinneringen over Janine op te halen.

Ook bij Ria Tieken en Riet Spijker voelde het vertrouwd. Derek en ik reden op een zonnige middag naar Oostwoud voor het gesprek met Riet en Cor Spijker – we spraken over hoe snel de tijd was gegaan en hoeveel we zelf ook met de club hadden meegemaakt o.a. met onze moeder. Tijdens het gesprek zagen we de zwaluwen buiten voorbij vliegen en de koekoek op de achtergrond, dat maakte het nog leuker.

En dan naar Ali van der Meer. Wat is het altijd goed om met haar en Ate bij te praten. Ze inspireerde me – letterlijk – om door te gaan. Haar betrokkenheid en herinneringen aan de roerige jaren tachtig gaven kleur aan het jubileumkrantje.

Samen met Annemarie Ros besprak ik ideeën, legde ik lijnen uit, stuurden we appjes op gekke tijden – dat bracht energie, scherpste en plezier. Dankjewel Annemarie voor al die schakelmomenten.

Het jubileumkrantje uit 2000 bleek een goudmijn. Ik bladerde er opnieuw doorheen met bewondering voor wat toen al werd vastgelegd. Het is mooi om te zien hoe verhalen zich stapelen en hoe nieuwe generaties voortbouwen op wat er eerder is gedaan.

Dank ook aan Boudewijn Strikwerda voor de foto's en ideeën die je doorstuurde. En natuurlijk aan mijn broer, mijn zus en Carolien: dank voor het meelesen.

Zonder jullie allemaal was dit krantje niet geworden wat het is. Dank voor het vertrouwen, de samenwerking. Op naar de 100 jaar.

Groetjes uit Amsterdam, Arie Martijn

